

Pelerinul

Septembrie
2009
Anul II
Nr. 23 (18)

8 pagini

Periodic de informare și educație creștin-ortodoxă

Rugaciune către Domnul nostru Iisus Hristos făcută de Sfântul Isaac Sirul

Domnului să ne rugăm!

Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeu nostru, Care ai plâns pentru Lazăr și lacrimi de întristare și de milostivire ai vărsat pentru dânsul, primește lacrimile mele. Cu patimile Tale, vindecă patimile mele. Cu rănilor Tale, tămăduiește rănilor mele. Cu sângele Tău, curățește sângele meu și amestecă în trupul meu mireasma trupului Tău celui de viață făcător. Fiereea cu care vrăjmașii Te-au adăpat să îndulcească amărăciunea cu care ăpotrivnicul m-a adăpat. Trupul Tău întins pe Cruce să întindă către Tine mintea mea cea trasă jos de diavoli. Capul Tău, pe care l-ai aplecat pe Cruce, să înalțe capul meu cel pălmuit de potrivnici. Preasfintele Tale mâini, pironite de cei fără de lege pe Cruce, să mă tragă spre Tine din prapastia pierzării precum a făgăduit preasfânta gura Ta. Fața Ta, cea batjocorită cu palmuri și cu scuipări, să umple de strălucire fața mea cea întinată în fărâdelegi. Duhul Tău, pe Care L-ai încredințat Tatălui când erai pe Cruce, să mă povățuiască spre Tine, prin harul Tău. Nu am inima plină de durere ca să Te caut. Nu am pocăința, nici umilința care întorc pe fii la moștenirea lor. Nu am lacrimi mângâietoare,

Stapâne. S-a întunecat mintea mea cu cele lumești și nu poate să caute spre Tine cu durere. S-a răcit inima mea de atâtea ispite și nu poate să se înfierbânte cu lacrimile dragostei celei pentru Tine. Ci Tu, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeule, Vistierul bunătăților, dăruiește-mi pocăință neștirbită și inima îndurată, ca să pornesc cu tot sufletul în cautarea Ta; căci fără de Tine mă voi înstrăina de tot binele. Dă-mi așadar, Bunule, harul Tău. Tatăl, Care Te-a născut din sânurile Sale fără de ani și mai înainte de veci, să înnoiască în mine

închipuirea icoanei Tale. Te-am părăsit, Doamne, să nu mă părăsești. Am ieșit de la Tine, ieși în cautarea mea. Du-mă la pășunea Ta cea duhovnicească. Numără-mă între oile turmei Tale prealese. Hrănește-mă împreună cu ele din verdeața dumnezeieștilor Tale Taine. Căci inima lor curată este sălașul Tău și se vede într-însa strălucirea descoperirilor Tale. Strălucirea Ta este mângâierea și odihna celor ce s-au ostenit pentru Tine în necazuri și în toate felurile de chinuri. Acestei străluciri mă învrednicește și pe mine, nevrednicul, cu harul și cu iubirea de oameni a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în vecii vecilor. Amin.

Din cuprins:

- ❖ *Rugăciunea lui Isaac Sirul către Dumnezeu- pag.1*
- ❖ *Sărbători prăznuite -pag. 2*
- ❖ *Îndreptar de viață creștină – pag. 3*
- ❖ *Evanghelia Duminicii - pag.4*
- ❖ *Viața în parohie - pag.5*

- ❖ *Plante din Grădina Domnului – pag. 5*
- ❖ *Din învățăturile Sfinților Părinți – pag.6*
- ❖ *Locuri binecuvântate – pag. 7*
- ❖ *Pagina micului creștin – pag. 8*
- ❖ *Mărgăritare pentru suflet – pag. 8*

Sfinți prăznuiți

Sfântul Ierarh Mucenic Teodosie de la Mănăstirea Brazi

Sfântul Ierarh Teodosie s-a născut în ținutul Vrancei. În prima jumătate a veacului al XVII-lea, și, iubind din tinerețe viața călugărească, s-a lepădat de lume și a primit sfântul chip îngeresc al călugăriei. Cugetând ziua și noaptea la Legea lui Dumnezeu și deprinzând de la dascălii încercați din mănăstirile Țării de Jos învățăturile cele folositoare, a fost ales egumen al mănăstirii Bogdana reconstruind, în vremea stăreției sale, acest sfânt locaș. Pentru vrednicia și pentru bunele sale obiceiuri, a fost hirotonit episcop de Rădăuți în anul 1670. Iar peste un an a fost trimis să păstorească Episcopia Romanului. Iubind cu adevărat sfintele lui Dumnezeu Biserici, a cercetat și a ajutat pe cât i-a stat în putință schiturile și mănăstirile din eparhia sa, sprijinind, totodată, și pe binecredincioșii creștini aflați în felurite necazuri sau cuprinși de sărăcie.

Sf. Ierarh Teodosie a trăit în sec. al XVII-lea. Într-o scurtă perioadă de timp a urcat toate treptele slujirii arhieresti. Exilat inițial la Mănăstirea "Sf. Sava" din Iași, s-a retras apoi în sudul Moldovei. A primit moartea mucenicească în 1694. Moaștele sale au fost descoperite în 1842, în curtea Mănăstirii Brazi, ctitoria sa. Considerat sfânt de localnici, a fost canonizat oficial în 2003. Sf. Teodosie este considerat ocrotitorul spiritual al Țării Vrancei.

În anul 1674, datorită luptelor dintre turci și polonezi, domnitorul Ștefan Petriceicu și Mitropolitul Dosoftei au fost nevoiți să se retragă în Polonia. Dumitrașcu Cantacuzino (1674-1675), impus de turci, a cerut episcopilor să aleagă un nou mitropolit, pentru a-i legitima domnia. El a ridicat în scaunul mitropolitan pe Teodosie, episcopul de Roman, trecând peste voia lui. Mitropolitul Teodosie s-a pronunțat însă curând împotriva domnitorului. El l-a condamnat pentru tolerarea raidurilor turcești și tătare ce secătuiau resursele țării, provocând instabilitate și sărăcie. Înfuriat, domnitorul Dumitrașcu l-a obligat să renunțe la scaunul de mitropolit, după nici un an de păstorie, impunându-i ca domiciliu forțat Mănăstirea Sf. Sava din Iași. Dumitrașcu Vodă fiind alungat, pe tron a urcat domnitorul Antonie Ruset (1675-1678), care l-a reinstalat ca mitropolit pe Dosoftei. Acesta l-a

eliberat pe Sf. Teodosie, permițându-i să se retragă în zona Țării de Jos.

După retragerea din scaunul de Ierarh, Sf. Teodosie a locuit un timp la Focșani, apoi la Mănăstirea Bogdana, ca stareț. El s-a preocupat de reconstruirea unor schituri și mănăstiri din zona natală: Brazi, Trotusanu, Musinoiaie. La Schitul Brazi, numit și Schitul de la Cruce, a ridicat o nouă biserică și chilii. El a înzestrat schitul cu moșiile sale, lăsând prin testament întreaga sa avere bisericii.

În toamna anului 1694, tătării au năvălit din nou în Moldova. Ei s-au îndreptat și spre Țara de Jos, jefuind tot ceea ce le stătea în cale. Ajungând și la schitul Brazi, aceștia i-au cerut să le predea avutul și obiectele de preț. Sf. Teodosie a refuzat, preferând să fie chinuit decât să le dea sfintele vase spre profanare. A fost chinuit îndelung, iar în cele din urmă i s-a tăiat capul. Astfel a trecut la cele veșnice Ierarhul lui Hristos, agonisindu-și cununa muceniciei. Moaștele sale fiind descoperite după aproape 150 de ani, în 1842.

Unul dintre martori a fost și Sf. Antipa de la Calapodești (1816-1882), pe atunci frate la Mănăstirea Brazi. El mărturisește: "Înainte ca arhim. Dimitrie să fie stareț al Mănăstirii Brazi din Moldova, el a trăit viață pustnicească aspră într-o pădure mare, unde din întâmplare a găsit îngropat un vas mare plin cu bani de aur. În vas a găsit o însemnare, în care se spunea că acești bani sunt de la Mitropolitul Dositei (Teodosie - confuzie datorată apropierei dintre numele celor doi Ierarhi contemporani) care i-a ascuns acolo, prevăzându-și sfârșitul său mucenicesc din mâna turcilor. În însemnare se mai spuneau și acestea: "Cine va găsi acești bani este îndatorat să zidească din ei o mănăstire și trei schituri" și că "la terminarea de zidit a celui din urmă, al treilea schit, va afla și moaștele mele"". Înștiințându-l pe mitropolitul Veniamin Costachi, arhim. Dimitrie a împlinit ultima dorință a Sf. Teodosie. El însuși mărturisește într-o însemnare din 20 februarie 1842 că după ce a terminat de construit și cel de-al treilea schit, săpând în curte mormântul său, a aflat sicriul cu moaștele Sf. Teodosie. Moaștele erau întregi și răspândeau un miros foarte plăcut.

Moaștele Sf. Teodosie au fost așezate, la 6 mai 1842, într-un mormânt nou, zidit în partea de nord a paraclisului subteran de la Mănăstirea Brazi. După redeschiderea mănăstirii, în urma lucrărilor de restaurare, fosta stareță a așezământului, maica Iustina, a redescoperit moaștele Sf. Teodosie, la 20 martie 2000. Sub paraclis s-a amenajat unul dintre primele lacășuri de cult subterane, numit și "Peștera", pe locul mormântului Sf. Ierarh.

ÎNDREPTAR DE VIAȚĂ CREȘTINĂ

SFATURI PENTRU TOȚI ȘI TOATE

„Mare este greșeala și paguba ta, omule, ca să iubești viața aceasta așa de scurtă și plină de amărăciune și să disprețuiești viața cea veșnică și plină de toate bunătățile, nefăcând nimic pentru ea”.

„Deschide dar ochii tăi iubitorule de lume; defăimă plăcerile și deșertăciunile acestei lumi și vei dobândi pe Hristos Cel Veșnic”

„Zice Proorocul David: La multe și felurite primejdii este supusă floarea ierbii: soarele o usucă, omul o calcă, dobitocul o paște, arșița o vestejește, focul o arde. Așa este și nenorocitul om, încât limba nu o poate povesti, și totuși cu greu poate să se despartă de ea.”

„Viața noastră trece ca o corabie pe mare; nici o urmă nu lasă. Toți se uită, și bogat, și sărac; moartea șterge numele omului de pe fața pământului din ce în ce, până se pierde cu totul în groapa uitării.”

„De ar fi omul cât de înțelept, dacă e lipsit de dragostea dumnezeiască întru întuneric umblă și nu știe ce face.”

„Numai Duhul lui Dumnezeu luminează inima omului, fără Aceasta poți să ai înțelepciunea lui Solomon, căci tot prin întuneric umbli.”

„Dumnezeu la începutul vieții unora le dă: sărăcie, foame și tot felul de necazuri, iar apoi răsplata cu toate bunătățile veșnice.”

„Adevăratul rob a lui Dumnezeu nu dorește cinstea vremelnică; căci cinstea lumii acesteia, este umbră și vis; iar cinstea pe care o dă Dumnezeu, este nesfârșită.”

„Zilnic bietul om se luptă cu trei vrăjmași înverșunați și cumpliți: lumea, cu trupul și cu diavolul, prin care zilnic i se întind curse înfocate. Lumea luptă pe om cu nesațul de avuții. Trupul îl luptă pe om cu îmbuibarea pântecelui, iar diavolul cu cele mai multe și grele păcate, dar mai ales cu mândria și slava deșartă a lumii”.

„Trezește-te, fugi de înșelăciunea în care ai fost cufundat, dă săracului pâine și hrană, ca să te duci bogat acolo de unde ai ieșit sărac. Deci nu pierde vreme în zadar, căci timpul vieții este scurt!”

Trei părți sunt în care se cuprinde toată puțința de a te mântui: către Dumnezeu inimă fierbinte; către aproapele, inimă de mamă; către sineți, inimă de judecător.”

„Nu este cu puțință ca cineva să se îndulcească de amândouă slavele, adică de cea cerească și de cea pământească, căci lipindu-se de una, negreșit va câștiga pe cealaltă!”

„Nu pentru aceasta s-a făcut noapte, - ca să petrecem și să dormim toată noaptea - ci ca să priveghem adică, după ce ne odihnim, să ne sculăm la miezul nopții, să ne mărturisim Domnului, căci atunci mai ușor și mai curat este sufletul.”

„Scularea la miezul nopții cu trezire este primită lui Dumnezeu căci noaptea nu este numai a trupului pentru somn ci și a sufletului pentru rugăciune.”

„Încetează de a mai lucra păcatul și strigă din suflet, cu părere de rău: **«Am greșit Dumnezeule, iartă-mă!»** și îndată toate se dezleagă!”

„Rădăcina tuturor faptelor bune este smerenia. Ca să câștigi smerenia trebuie să îmbrățișezi blândețea și sărăcia.”

„Adevărată sărăcie nu este ca să nu ai nimic, ci să urăști avuția; pentru că avuția este lucrul mândriei, al iubirii de argint și al lăcomiei.”

„Se cere nu numai să fi sărac, dar să și iubești cele ale sărăciei ca: foamea, setea, înfrânarea de la bucate alese, și să te mulțumești cu cât ți-a dat Dumnezeu. Cel ce a ajuns la aceasta, cu măsură este cu adevărat fericit: după cuvântul Domnului: **«Ferițiți sunteți voi săracilor, căci a voastră este Împărăția cerurilor»!**”

„Smerenia stă înaintea tuturor faptelor bune. Și înaintea faptelor rele stă lăcomia și ura către aproapele”

„**Îmi mărturisesc, fărădelegea, mă doare de păcatul meu**”. (Psalmul 38, 18).

Realizată după preoții: I.D Ciucă, S.I Ciucă, E.I Ciucă.

EVANGHELIA

Cuvânt la Evanghelia Duminicii a XIV-a după Rusalii (Convorbirea cu Nicodim – despre nașterea din nou – Ioan 3)

Nu știu dacă vi s-a întâmplat vreodată să vă fie greu să vorbiți despre un lucru, care devine cu atât mai greu de făptuit. Mă refer la a vorbi despre *nașterea din nou* și cum putem să ajungem niște oameni născuți din nou. Se vorbește așa de puțin despre această naștere sau renaștere, până și dintre autorii biblici doar Ioan amintește de un dialog al Mântuitorului Hristos avut cu unul dintre conducătorii Consiliului preoțesc (Sinedriul), Nicodim. Chiar și Iisus Hristos nu vorbește de multe ori despre aceasta. Atunci cum aș putea eu la vârsta mea și la nepriceperea mea să vorbesc despre ea – nașterea din nou. Însă mă încred în mila Domnului, pentru că doar El *înțelepțește pe prunci*, și așa cum Sf. Ap. Ioan, cel mai tânăr dintre apostoli, a avut inspirația divină de a scrie despre ea, tot așa și eu, tânăr fiind, mă rog ca prin spusele ce le voi face să fiu de folos și celorlalți.

Referitor la *nașterea din nou* vreau să scot în evidență două cazuri. Primul este cel al Tainei Sfântului Botez. Nicodim, cel din tagma fariseilor și om foarte învățat, îl întreabă pe Iisus: *Cum poate omul să se nască, fiind bătrân? Oare, poate să intre a doua oară în pântecele mamei sale și să se nască?* (Io 3, 4), iar Mântuitorul îi răspunde că această naștere se realizează doar prin *apă și duh* (v. 4). Asta face Botezul Bisericii. Prin cufundarea întreită în apa sfințită cel botezat moare lumii păcatului și în același timp el învie lui Hristos Cel ce este chemat prin rugăciunea preotului ca noul botezat să ia forma (chipul) Lui. Mai mult decât atât vedem că, cristelnița, vasul în care se săvârșește afundarea are formă de uter ceea ce arată o nouă naștere, însă de data aceasta nu din pântecele mamei, ceea ce nu mai este posibil, ci din *pântecele Bisericii*, care de acum înaintea ea este mama noului botezat. Acesta este rolul apei de a ne face să murim și în același timp să ne naștem la o nouă viață, însă toate acestea sunt posibile prin invocarea Duhului Sfânt. Dacă nu ar fi rugăciunea către Treimea Sfântă, atunci ritualul ar fi unul magic.

Al doilea lucru despre care aș vrea să consemnez, care este tot în legătură cu *nașterea din nou*. Acest *din nou* a făcut pe unii adepți ai reîncarnării să spună ca Biblia acceptă reîncarnarea sufletelor. În concepția Hindușă, de unde își are existența acest concept al reîncarnării, viața oamenilor este asemănată cu o roată de moară care pornește de la suprafața apei, apoi urcă și apoi din nou descreește ajungând în final în apă, ceea ce este echivalent cu moartea omului, însă apa face posibilă o nouă existență a sufletului. Însă creștinii nu pot să accepte aceste credințe din două motive mari: primul este pentru că trupul la moarte se descompune în pământul din care a fost creat, iar sufletul se întoarce la Dumnezeu cel care l-a dat (Eccl 12, 7), iar al doilea motiv este acela că religia creștină pune un accent foarte important pe existența trupului. Trupul pentru creștin este interfața cu care relaționează cu cei din jur, adică prin trup el săvârșește faptele iubirii și își manifestă credința, trup care la judecata finală va fi judecat împreună cu sufletul. Și atunci în cazul unui reîncarnat ne putem întreba cu ce trup va fi judecat?

Însă nu am să insist prea mult pe acestea, ci doar am vrut să arăt importanța acestei nașteri, o naștere duhovnicească a omului, care în urma Botezului nu ar trebui să se culce pe o ureche și să zică că orice ar face el este mântuit pentru că îi sunt iertate păcatele, din contră el trebuie să lupte cu mai multă stăruință în viața lui cea duhovnicească, prin faptele credinței lucrătoare prin iubire, pentru a nu lăsa Duhul Sfânt să se stingă ci să se înnoiască tot timpul până la finalul vieții.

VIAȚA ÎN PAROHIE

O MARE PROVOCARE

Taborul, adică Biserica Sfântă cum zic sfinții părinți, e o mare provocare? O mare provocare e să urci acest munte de credință și să te schimbi la față, la întâlnirea cu Hristos îmbrăcat în haina de lumină. O mare provocare e să fii prezent la antrenamente de fiecare moment din liturghie și din ascultările față de duhovnic, dar și față de frați și de surori.

E o mare provocare, la aceste antrenamente, este să faci cunoștință cu tine însuși, să te clasezi în raport cu semenul, fără grad de comparație, dar în așa fel încât ori care ar fi acesta bun sau rău să-ți fii mereu de sprijin și ajutor, să fie mereu înaintea ta ca o mărturisire în fața lui Hristos, că Îl urmezi cu tot dinadinsul.

E o mare provocare să-ți întărești voința de a fi cu Hristos, cu însuși Dumnezeu prin puterea Duhului Sfânt, indiferent de circumstanțe și condiții („când vrei să te apropii să slujești Domnului gătește-ți sufletul tău spre ispită, încordează-ți inima ta și fi tare și să nu te tulburi în timpul încercării” – Isus Sirah 2, 1-2). E o mare provocare să treci prin spinii care te despovărează de zestrea și bagajele personale cu patimi și păcate ca la sfârșit să te afli în libertate și armonie cu Dumnezeu.

E o mare provocare e să devii conștient de prezența paradoxală de sine: păcat și divin, dar e o și mai mare provocare de a deveni responsabil de natura ta de creștin, de a accepta voia celui alt cu seninătate când acesta se îndreaptă spre un scop divin.

Ei bine, în parohia noastră (care depășește arealul din curtea bisericii, chiar a curții parohiale, chiar a localităților învecinate, chiar ale țării, chiar ale lumii acesteia în care trăim prin cetățenia cerească pe care o avem), antrenamentele sunt foarte dinamice pentru marea provocare: moștenirea vieții veșnice („dar un singur lucru trebuiește, Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua” Luca 10-42).

Fiecare zi, fiecare clipă e cu adevărat unică, plină de încărcătură emoțională. Uneori și chiar de cele mai multe ori, râvna e prea mare – într-un fel justificat, văzând bunătatea lui Dumnezeu și Mâna lui Sfântă la lucru, iar sentimentul de recunoștință transpare în diferite forme. Așa uneori se creează concurență pentru săvârșirea ascultărilor; dar „măinile nevăzute” ridicate spre Cer ale părintelui duhovnic face ca din prea multele greșeli, fiecare învățacel să înțeleagă rostul călătoriei spre nemurire și să își reconstruiască relația cu Dumnezeu. Iar dacă cumva această concurență descurajează pe cei mai slabi, împingându-i spre letargie, concurența va fi totuși suficient de tumultuoasă

încât să-i trezească din somnul conștiinței și pe cei mai delăsători.

Desigur, provocarea nu este aceea a mușchilor și nu răspunde la etalonarea eului prin eclipsarea lui Dumnezeu de „un vierme și nu om” (Psalm 21, 6). Dimpotrivă, provocarea este aceea a măririi lui Dumnezeu, provocarea de a-i face bucurii mari din suflele mărunte. Cum? Prin „Domnul Dumnezeu M-a ajutat; de aceea nu M-am rușinat, de aceea, Mi-am făcut fața ca o cremene știind că nu voi fi dat de rușine” (Isaia 50, 7) și acest lucru nu se poate decât aflându-L pe Iisus în noi ca un Hristos Adevărat, Iisus care și-a pus credința pentru fiecare în baia nașterii de-a doua.

Plante din Grădina Domnului

TREI FRAȚI PĂTAȚI

Viola tricolor Fam. Violaceae.

Denumiri populare: barba-împăratului, buruiana de spurcăciune, buruiana de nouă daruri, catifelute, călțunași de câmp, cărligei, flori-domnești, frățiori, ghizd, lămâioară, micșunele, pansele-sălbatice, panseluțe, puizea, soră cu frate, tămâioară, topirași, toporași, viorea.

În tradiția populară: ceaiul din tulpinile florifere se lua contra tusei și pentru curățirea sângelui.

Toată planta se folosea ca diuretic depurativ și expectorant. În unele sate se fierbea cu prune uscate și se lua contra durerilor de stomac.

Decoct se folosea și la spălături pentru leucoree. Era un leac frecvent pentru afecțiunile dermatologice.

Rădăcina se dădea la copiii mici să o roadă pentru a le crește dinții.

Acțiune farmaceutică: expectorant fluidificând secrețiile bronhice, emolient, colagog, crește diureza și drenează bila, diuretic, depurativ, laxativ, antialergic.

Întră în componența ceaiurilor depurativ și pectoral nr 2.

Recomandare: acnee, afecțiuni renale, afecțiuni dermatologice cronice, alergii, astm bronhic, bronșite, bube dulci, constipații, cosmetică, eczeme chiar la sugari, furunculoză, herpes, inflamații gastro-intestinale, iritații vaginale, leucoree, leziuni TBC, psoriazis, rinite, rino-sinuzite, scrofuloza, secreții vaginale, tuse cu secreții muco-purulentă, urticarii.

Preparare:

-o linguriță de plantă se va pune la 250 ml apă clocotită. Se acoperă pentru 10 minute după care se strecoară. Se vor consuma 3 ceaiuri pe zi.

-4 lingurițe de plantă mărunțită se va pune la 250 ml apă clocotită și se acopere pentru 10 minute. Din acest ceai după strecurare se va consuma câte o lingură la 3-4 ore.

-praf de plantă uscată obținut cu râșnița de cafea. Se va lua câte un vârf de cuțit de trei ori pe zi. Se ține sub limbă pentru 10 minute, după care se înghite.

-Tinctura din 50 g de plantă măcinată. Se pun cu 250 ml alcool alimentar de 70°. Se ține timp de 15 zile la temperatura camerei agitându-se des. Se strecoară și se pun în sticle mai mici la rece. Se va lua câte 10 picături-1 linguriță de 3 ori pe zi în afecțiunile de mai sus, diluate cu puțină apă.

DIN ÎNVĂȚĂTURILE SFINȚILOR PĂRINȚI

NE VORBEȘTE PĂRINTELE CLEOPA

CUVÂNT DESPRE RAI

Oare cum aş putea eu, nepriceputul şi cu totul neiscusitul, să zugrăvesc prin cuvinte patria noastră cea veche din care am căzut? Dacă

dumnezeiescul şi marele Apostol Pavel ne spune că: Cele ce ochiul n-a văzut şi urechea n-a auzit şi la inimă de om nu s-au suit, acelea a gătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe El, apoi cum o limbă de ţărână şi o minte întunecată de păcate se va pricepe a spune cele nespuse?

Dar, fiindcă nu este bine nici a tăcea despre acea fericire şi frumuseţe, voi îndrăzni a aduce prin cuvânt, din cele ce ne-am învăţat din Sfânta Scriptură şi din învăţăturile Sfinţilor Părinţi, o umbră oarecare a acelor neumbrite şi vesnice veselii, ca prin cele prea mici să suim înţelegerea noastră după putere la cele prea mari şi cu prea minunată frumuseţe împodobite.

Sfânta Scriptură ne spune despre rai că este aşezat de Dumnezeu spre răsărit: Şi a sădit Dumnezeu rai în Eden spre răsărituri. N-aţi auzit ce spune Isaia? Răsărit este numele Lui. N-aţi auzit ce spune Psaltirea? Dumnezeu S-a suit peste cerurile cerurilor, spre răsărituri.

Sfântul Vasile cel Mare înţelege raiul, după el şi după toţi sfinţii, ca o desfătare, căci Eden înseamnă raiul desfătării. Aici trebuie să înţelegem o desfătare vrednică de Dumnezeu, desfătare care este potrivită sfinţilor.

Mai departe, arătând despre acele nespuse duhovniceşti veselii, zice: Acolo pornirile râurilor veselesc cetatea lui Dumnezeu (Psalm 45, 4). Sfinţii Părinţi ai Bisericii au spus că raiul este îndoit, adică este alcătuit şi din cele simţite şi din cele gândite, văzut şi nevăzut, după cum omul este format din trup şi suflet. Raiul îl înţelegem şi trupeşte dar îl tâluim şi duhovniceşte. În rai va fi o desfătare duhovnicească desăvârşită a celor cinci simţuri ale omului.

Raiul nu-i împărăţia cerurilor. Raiul este locul unde a stat Adam şi unde stau dreptii până la judecata de apoi. O stare provizorie. Nu-i hotărât să stea dreptii acolo pentru totdeauna, că de la judecată înainte, sufletele dreptilor nu se mai duc în rai, ci în împărăţia cerurilor.

Iar deosebirea între cer şi rai este negrăit de mare, pentru că atâta iubire a avut Dumnezeu de neamul omenesc, încât în locul raiului i-a dat împărăţia cerurilor. Satana l-a scos pe Adam din rai, iar Dumnezeu, venind pe pământ şi suferind pentru neamul omenesc, nu-l mai bagă

în rai pe omul care face voia Lui şi poruncile Lui şi se teme de El, ci în ceruri. În Evanghelie ce s-a zis? "Fericiti cei săraci cu duhul, că acela este împărăţia raiului?" Nu, ci altfel: "împărăţia cerurilor". Sau zice: "Fericiti cei izgoniţi pentru dreptate, că acela este împărăţia raiului?"

Nu, ci împărăţia cerurilor.

"Iată dar - zice Sfântul Vasile -, a pierdut omul raiul, iar prin mila lui Dumnezeu cea negrăită, a câştigat cerul". Că unde a prisosit păcatul, zice Apostolul Pavel, acolo darul a prisosit.

Împărăţia lui Dumnezeu nu este mâncare şi băutură, ci dreptate, pace şi bucurie în Duhul Sfânt. Iar ca să intre cineva în Împărăţia cerurilor trebuie să se nască din apă şi din Duh, să fie nevinovat ca pruncii, să rabde multe scârbe în viaţă şi să se silească în toată viaţa la lucrul poruncilor Domnului.

Raiul, ca cineva să-l poată descrie, nu se poate. Niciodată nu poate să descrie cineva frumuseţile raiului. Nici oamenii, nici îngerii. Auziţi pe Apostolul Pavel: Ceea ce ochiul n-a văzut şi urechea n-a auzit şi la inimă de om nu s-a suit. Aceasta a pregătit Dumnezeu celor ce-L iubesc pe Dânsul.

Marele Vasile, arătând pe cât este nouă cu putinţă despre rai, zice aşa: "Omule, dacă-ţi închipui că raiul este mâncare şi băutură şi veselie şi grădină şi flori şi cântări şi păsări şi palate de aur, nu te opresc. Măcar aşa să-ţi închipui, dar râvneşte la rai, adică să doreşti raiul. Că dorind raiul, te laşi de păcat. Închipuie-ţi şi tu cum vrei, dar orice vei închipui tu despre rai, nu este ceea ce îţi închipui tu, că raiul este mai presus de minte".

Apoi zice: "Deci ispiteşte-te ca prin învăţăturile acestea să vii întru înţelegerea raiului aceuia şi să ajungi şi tu la zorile dumnezeieştii lumini. De eşti trupesc şi mare îndulcire socoteşti din cele simţite, să ai acea închipuire a Raiului celui trupesc şi săturarea cea prea dulce, şi să te sângueşti către acestea, fiindcă acolo vei afla desfătarea neîncetată! Dar mai bine decât îndulcirile cele trupeşti, suie-te cu gândul către frumuseţea îngerilor şi învaţă-te cu de-amănuntul roadele dreptăţii!"

Sfântul Vasile cel Mare vorbeşte în Hexaimeron despre rai, zicând: "Acolo sunt livezi prea dulci la vedere, cu multă şi negrăită verdeaţă şi foarte frumos împodobite. Acolo floarea nu străluceşte puţină vreme şi apoi lipseşte, ci îndelungată vreme şi este o mireasmă a Duhului Sfânt, pe care omul nu o poate spune.

Buna lor mireasmă este fără de saţ, frumoasa lor culoare de-a pururea străluceşte şi puterea vânturilor nu le slăbeşte. Lunile cele noi nu le veştejesc, îngheţurile nu le îngheaţă, arsura soarelui nu le usucă; ci un duh măsurat, care dă oarecare subţire şi dulce suflare, uşor şi cu dulceaţă suflă asupra lor, neîmpilat de vreme şi neveştejit în veac, păzind sporul lor. Iar frumuseţea sadurilor celor de acolo este şi ea vrednică de facerea şi sădirea Celui ce le-a sădit".

Continuarea în numărul viitor

LOCURI BINECUVÂNTATE...**Mănăstirea Brazi**

Mănăstirea Brazi este o mănăstire ortodoxă cu obște de maici din Vrancea. Aceasta se află la aproximativ un kilometru sud-vest de orașul Panciu, sub Dealul Neicului, pe malul drept al micului pârau Hăulita.

Tradiția locală, nesprizinită însă pe documente istorice, spune că, încă din vremea Sfântului Voievod Ștefan cel Mare (1457-1504), aici, era un schit sihăstresc în care viețuia pustnicul Gheorghe. Dar cel mai sigur, probat de documente, este faptul că începutul acestui sfânt lăcaș se poate plasa în secolul al XVII-lea.

Mănăstirea Brazi datează din timpul Sfântului Ștefan cel Mare, legenda legată de aceasta ascunzând o poveste interesantă. Se spune că într-o zi Sfântul Ștefan, înconjurat de un grup de sfetnici, a pornit să-și viziteze podgoriile din zona Vrancei. Printre ei se afla însă și un sfetnic rănit, care a fost lăsat în grija pustnicului Gheorghe, cunoscut drept un tămăduitor al acelor meleaguri. La întoarcere, domnitorul își găsește omul sănătos și, drept mulțumire, îi promite binefăcătorului că va ridica o biserică, Schitul Brazi, despre care se spune că poartă hramul Sfântul Mare Mucenic Gheorghe.

Pe la mijlocul acestui veac, doi călugări pustnici, Sava și Teofilact, au întemeiat, la Brazi, primul lăcaș: o bisericuță subterană, care se păstrează până astăzi, și un bordei pentru adăpost și loc de odihnă.

În a doua jumătate a veacului al XVII-lea, în Schitul Brazi, s-a așezat fostul mitropolit Teodosie al II-lea al Moldovei.

Negăsind în Mitropolitul Teodosie un sprijinitor al faptelor sale urâte înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, ci, dimpotrivă, lovindu-se de criticile arhiepiscopului Moldovei, Dumitrașcu Vodă Cantacuzino, în 1675, l-a înlăturat pe acesta din scaunul de mitropolit și l-a surghiunit în Mănăstirea Sfântul Sava din Iași, înlocuindu-l cu marele cărturar, Sfântul Mitropolit Dosoftei - autorul Psaltirii în versuri (1673).

Eliberat din surghiun, Mitropolitul Teodosie s-a retras la schitul tinereții sale, Schitul Brazi. Aici fiind, el a adunat cele necesare pentru a repara și înzestra Schitul Brazi și pentru a ctitori și alte așezăminte monahale în acele locuri.

În anul 1807, ieroschimonahul Dimitrie din Mănăstirea Bogdana devine egumen al Schitului Brazi. Evlavios, harnic și cinstit al înaintașului său - Mitropolitul Mucenic Teodosie de la Brazi -, egumenul Dimitrie a ridicat din nou așezământul monahal aproape din temelie.

La 15 august 1842, starețul Dimitrie moare. Paharnicul Șerban Bontaș a sigilat cu pecetea lui ascunzătoarea din paraclisul de la subsol unde era mormântul cel nou al lui Teodosie și multe odore.

Au fost toate desigilate și încredințate noului stareț Teofilact cu catagrafie. După moartea starețului Dimitrie, Schitul Brazi intră într-o fază de treptată decadere, culminând cu secularizarea lui Cuza din 1864.

Războiul din 1916-1918 face ca populația din zonă să fugă și odată cu aceasta călugări și călugărițele de la Brazi. Nemții

ocupă schitul doi ani și în acest timp tot ce-a fost lemn a ars. Abia în 1919 schitul a fost redeschis și s-au întreprins primele reparații.

Schitul a avut mult de suferit din partea nemților între anii 1916-1918 ai Primului Război Mondial. S-a refăcut și chiar au prosperat după anul 1918, dar cutremurul din anul 1940 le-a ruinat bisericele din temelie. La Schitul Brazi, lăcașul de cult și chiliile dărmate de cutremur au fost reparate de noul stareț - ieromonahul Teodosie Filimon.

Odată cu plecarea lui Teodosie Filimon la Cernica, călugării au fost mutați din schitul Brazi și au fost aduse în locul lor călugărițe. În anul 1949 schitul devine cu destinație pentru maici și are ca duhovnic pe ieroschimonahul Clement Cucu, fost duhovnic al Mănăstirii Sihastru, dornic să reînvie schitul din ruină, reconstruindu-l cu mijloace proprii. Sub îndrumarea și prin râvna protosinghelului Clement Cucu, este rezidit întregul așezământ monahal.

Anul 1959 a dus la desființarea Schitului Brazi de către fostul regim, după care, în anul 1980, unii locuitori de la marginea Panielului au distrus până-n temelie tot așezământul mănăstirii. În locul schitului, rămăseseră un maidan de moloz și mulți mărăcini.

În ziua de 9 septembrie 1990, în prezența maicilor Iustina Angheluța și Pavelina Cafagiu, care au revenit la aceste ruine și s-au așezat în "beciul" subteran, unde viețuiseră și se rugaseră, în secolul al XVII-lea, primii ctitori ai lăcașului, schimnicii Sava și Teofilact, Preasfințitul Părinte Episcop Epifanie al Buzăului și Vrancei a săvârșit slujba de resfințire a locului pe care cele două călugărițe curajoase hotărâseră să refacă, din nimic, Mănăstirea Brazi de altădată.

Cu rugăciuni și cu mari strădanii, cele două maici și ucenicele care, treptat, s-au adunat în jurul lor, au reușit să ridice Mănăstirea Brazi, așa cum este ea în prezent, cu sprijinul Episcopiei Buzăului și Vrancei, și sub îndrumarea permanentă a Preasfințitului Părinte Epifanie.

În anul 2003, ca urmare a inițiativei și intervențiilor repetate ale Preasfințitului Părinte Episcop Epifanie, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat canonizarea Sfântului Ierarh Mucenic Teodosie de la Mănăstirea Brazi, dimpreună cu cea a Sfântului Cuvios Vasile de la Mănăstirea Poiana Mărului.

Moaștele Sfântului Ierarh Mucenic Teodosie de la Brazi, redesoperite în anul 2000, se află așezate spre închinare în noul paraclis zidit deasupra celui vechi.

Mănăstirea Brazi are un anumit loc al ei și în vastul tărâm al literaturii bisericești și cel al literaturii române. Aici, preotul Gala Galaction - Grigore Pisculescu, scriitor și profesor universitar, și preotul Vasile Radu - și el profesor universitar la Facultatea de Teologie Ortodoxă din București - au tradus în românește "Sfânta Scriptură", în liniștea și pacea de la Schitul Brazi, dinainte de 1940.

Nu lipsit de importanță este și faptul că, lângă biserica veche a Schitului Brazi, care nu se mai păstrează, a fost înmormântat, la dorința lui, în anul 1925, scriitorul Ioan Slavici, care-și trăise ultimii ani din viață la Panciu. După 1960, în urma desființării așezământului monahal, rămășițele pământești ale scriitorului Ioan Slavici au fost strămutate în cimitirul orașului Panciu.

În prezent, în Mănăstirea Brazi viețuiesc douăzeci de călugărițe și surori. Astăzi, Mănăstirea Brazi este o adevărată oază de spiritualitate a județului Vrancea.

Pagina micului creștin

Lumina Soarelui

Într-o seară, un copil l-a întrebat pe părintele său:

- Tată, spune-mi, te rog, cum se face că unii oameni sunt buni și alții răi. De ce nu-s toți la fel ?

- E, băiatul meu, vezi tu, toți oamenii sunt fiii lui Dumnezeu. Și așa cum Dumnezeu ne iubește pe toți, la fel trebuie și noi să ne iubim unii pe alții, fiindcă dragostea

Domnului este ca și lumina soarelui. Nu ne luminează și ne încălzește soarele pe noi toți, buni și răi laolaltă? Nu?

Sufletele noastre ar trebui să fie pline de bunătate și iubire. Dar, vezi tu, păcatele fiecăruia sunt asemenea norilor ce nu lasă razele binefăcătoare ale soarelui să treacă. Păcatele sunt norii ce ne întunecă sufletul. Cu cât ai mai multe păcate, cu atât sufletul tău este mai întunecat și lumina dragostei lui Dumnezeu nu-ți poate pătrunde în inimă.

Sufletul omului este bucățița de cer pe care fiecare o poartă în el. Pe acest cer trebuie să strălucească Soarele iubirii - Dumnezeu. Fiul meu, să te ferești de păcate, căci acestea se adună și îți întunecă viața, te fac rău și egoist. Cel ce-și păstrează, însă, sufletul curat, se bucură mereu de dragostea Domnului, de liniște și fericire.

“Nimic nu este atât de firesc pentru noi ca a fi în comuniune cu alții, a avea nevoie unii de alții și a ne iubi unii pe alții.”

Sfântul Vasile cel Mare

Mărgăritare pentru suflet...

IISUS ȘI NICODIM

Alexandru Săplăcan

Târziu în noapte, la Ierusalim,
Când Domnul se ruga pe munte,
Urca la Dânsul Nicodim,
Învățător și om de frunte.

Purtă în suflet întrebări
Ce nu-și găseau de mult răspunsul,
Și mari minuni și vindecări
Făcute în popor de Domnul.

Privea la cerul înstelat
Și la Lumina de pe munte,
Cu pas grăbit și gând curat
Dorea pe Domnul să-L asculte.

Adevărat, adevărat îți spun
Un om din nou de nu se naște
Împărăția Tatălui meu bun
În veci de veci n-o va cunoaște.

Oricine e născut din Duhul
Nu știi de unde vine,
Asemenea este cu vântul
Și nu știi calea ce o ține.

Nimeni nu s-a suit la cer,
Grăi lui Nicodim Isus,
Doar Fiul omului care e-n cer
Ce a venit din cer, de sus.

Acela care-n Domnul se încrede
Niciând nu este judecat,
Dar cine azi în El nu crede
Îți zic ... a și fost judecat!

Amin!